

Tuần Báo Vô Vi

30 tháng 1 năm 2011

Số 14

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Hướng Tâm
- Tình Thầy Tận Độ
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Bé sắp đến xứ Anh, Bé có cảm tưởng gì lạ không ?
- 2) Bé gặp lại bạn đạo quý yêu của Bé, Bé có vui không ?
- 3) Bé đã bình an đến nơi, khí Trời thanh nhẹ và mát tốt, Bé nghĩ sao về thời tiết này ?
- 4) Cuộc sống của con người có gì bận rộn nhất ?
- 5) Xe hơi và máy bay càng ngày càng phát triển, có thể làm ô nhiễm bầu trời không ?
- 6) Ở thế gian thường trưng bày tượng Phật trong nhà để làm gì ?
- 7) Tại sao có sự mê lầm như vậy được ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 21 tháng 05 năm 1992 1) Hỏi : Bé sắp đến xứ Anh, Bé có cảm tưởng gì lạ không ? Đáp : Thưa, Bé thấy người Anh rất cố gắng cải tiến cuộc sống, thích hợp với tự nhiên, chịu công khai học hỏi bất cứ từ đâu đưa đến. Những việc hữu ích của cộng đồng, người Anh bằng lòng ngồi lại với nhau để nghiên cứu và xây dựng. Họ có tinh thần bất vụ lợi trong lúc bàn bạc, cho nên cuộc sống của họ rất thoải mái. Những xứ chậm tiến muốn có một cuộc sống bình an, nhưng kích bác lẫn nhau vì mỗi lợi cá nhân, đành quên chơn tâm vì nhơn loại, tự cảm thấy hẹp hòi và thua lỗ, biến thể của nó là chống báng và rất khó mang lại sự hòa bình chung tiến. Mỗi một phong tục đều khác nhau, rất khó đem lại sự thống nhất cho nhau.	Ngày 21 tháng 05 năm 1992 2) Hỏi : Bé gặp lại bạn đạo quý yêu của Bé, Bé có vui không ? Đáp : Thưa, lâu ngày không gặp, nay gặp lại, Bé được nhìn lại chiều sâu hoan hỉ của mọi người, vui khi tương ngộ. Kệ: Tâm thành nguyện niệm Nam Mô giới Tưởng niệm tình yêu chuyển bởi Trời Thương thức tâm thành trong nháy mắt Tình Trời sống động ở trên đời.
Ngày 22 tháng 05 năm 1992 3) Hỏi : Bé đã bình an đến nơi, khí Trời thanh nhẹ và mát tốt, Bé nghĩ sao về thời tiết này ? Đáp : Thưa, rất tốt và nhẹ nhàng, mọi người đều vui, chứng minh có Trời độ rất rõ rệt, đi đến đâu khí Trời cũng đều vui hòa cả. Bé không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại, có một giấc ngủ yên tịnh, tưởng nhớ tình thương của Trời Phật, lúc nào cũng quang chiếu cho Bé được bình an. Bé thiền rất tốt khi đến đây. Kệ: Nhớ thương bạn đạo mến Thầy Quý Phật quý Trời phát triển thay Mùi đạo thanh cao càng mến quý Bình tâm học hỏi thức vui say.	Ngày 23 tháng 05 năm 1992 4) Hỏi : Cuộc sống của con người có gì bận rộn nhứt? Đáp : Thưa chỉ có tâm tư của cá nhân bận rộn nhứt, trong cuộc sống không nghĩ việc này cũng nghĩ việc nọ, lúc nào cũng có sự kích động và phản động của mắt mũi tai miệng, để cho phần hồn sớm thức tâm mà tự nó ổn định. Người tu thì phải hiểu rõ điều này mà tự lui về sự thanh tịnh của chính nó, nhiên hậu mới có cơ hội quán thông lấy chính mình, hành trình học hỏi và tiến hóa từ tâm lẫn thân, chỉ có bao nhiêu đó thôi, cũng làm cho con người gặp phải sự khó khăn tự thức, chấn động nội khoa tâm lý từ giây phút khắc. Cho nên làm người rất dễ bị sai lầm, chỉ có sự nhịn nhục tối đa thì mới có cơ hội tự thức và thăng hoa. Kệ: Nhịn nhục thăng hoa tự cảm hòa Khó khăn giải tỏa tự mình qua Khai thông giếng mối tâm tự thức Học hỏi triền miên tự thăng hoa.

Ngày 24 tháng 05 năm 1992

5) Hỏi : Xe hơi và máy bay càng ngày càng phát triển, có thể làm ô nhiễm bầu trời không ?

Đáp : Thừa, chất đốt càng ngày càng gia tăng, mây dễ tụ hợp thành khối nặng mưa bất thường, sự ô nhiễm chuyển hóa trên mặt đất, độc tố trú ẩn trong hoa quả. Qua không khí ô nhiễm, thực phẩm của loài người và súc vật đều bị sự ô nhiễm hóa hóa sanh sanh, tạo ra nhiều thứ bệnh khác thường. Giới y học tìm đủ cách nhưng không sao theo kịp, chứng minh sự nảy nở của bệnh hoạn càng ngày càng nhiều, sự tham muốn của loài người càng ngày càng gia tăng. Chỉ biết sự sống là quan trọng, mà đành quên sự ra đi nhẹ nhàng của phần hồn, cuống cuống trong sự ham muốn, mê say tình đời, khó dứt khoát mà tu tiến. Cho nên có nhiều người tu nửa chừng thay đổi lập trường, tự hướng về sự động loạn, tạo khổ cho phần hồn mà không hay, xen vào chuyện của người khác thay vì tiếp tục sửa mình để tiến hóa. Cho nên Bé thường nhắc, không khí trong lành rất cần cho sự sống còn của loài người và thú vật. Mưu lợi cá nhân không cần thiết bằng mưu lợi thanh nhẹ chung cho quả địa cầu. Người tu thiền thật sự mưu lợi cho chung, nhứt quyết không rước động và tạo động nữa.

Kệ:

Nhứt quyết tu thiền tự giải mơ
Cảm thông thiên địa tiên từ giờ
Thiên nhiên cảnh đẹp Trời ban phước
Thanh tịnh bình tâm rõ pháp cơ.

Ngày 25 tháng 05 năm 1992

6) Hỏi : Ở thế gian thường trưng bày tượng Phật trong nhà để làm gì ?

Đáp : Thừa, những người có tâm niệm Phật, hay là nhờ sự phù hộ của chư Phật mà dựa nương nơi những mỹ thuật do con người khéo tay làm ra những hình có tướng tốt uốn nắn theo mỹ quang thanh nhẹ, để chúng sanh nhìn thấy sự cao đẹp đó mà thích mua về trưng bày. Sự thanh tịnh và oai nghiêm của chư Phật mà đại đa số nhơn gian thường ca tụng, tạo ra một ý niệm thiện lành mà thôi, chứ kỳ thật điển năng thanh nhẹ thì mới tròn trịa theo ý muốn được. Thế gian tạo cảnh mê lầm, đua nhau bỏ tiền ra mua Phật để phụng thờ, nhưng bao giờ thật sự gặp được Phật tại gia.

Ngày 25 tháng 05 năm 1992

7) Hỏi : Tại sao có sự mê lầm như vậy được ?

Đáp : Thừa, đời này truyền cho đời khác, tạo thành phương tiện ý lại mà thôi, chứ kỳ thật mỗi mỗi đều do tâm mà ra, tâm con người nhìn nhận, là thật; còn tâm của con người không nhìn nhận, nó là giả tạo. Biến thành thương mại, mua và bán một cách tinh vi hơn, phải bỏ tiền ra mới có, nhưng gọi là thỉnh chứ không phải mua. Lờn tiền nhưng gọi là phước Phật ban, nhiều loại trá hình khác nhau. Đối với người tu thiền thì phải thẳng thắn nhìn lại sự thật của tâm mình, nhiên hậu mới truy tầm ra sự thật, hằng hữu trong tâm.

Kệ:

Thâm tu tự tiến giải diệu thâm
Bác ái tu thân chuyện rất cần
Giải mở phân minh trình độ thức
Pháp tu thanh nhẹ tự mình phân.

TỪ BI KHAI MỞ (tiếp theo)

...
Thầy: Nói như đời, nói như đời không có nghĩa lý gì hết.

Bạn đạo: Nhiều khi con thách, có sao con nói vậy. Có nhiều khi người ta đưa ông Tám lên, tôi thấy tôi không tin ... (nghe không rõ).

Thầy: Cho nên nhiều người tu xuất hồn để làm cái gì? Xuất hồn là một phần nhẹ thôi. Và phần nhẹ đó chỉ, đo lường tâm tánh của mình. Sao bữa nay tôi tới tôi thấy ông Phật, mà một chặp tôi thấy ông đó thành quỷ hà, tâm tôi quỷ. Tâm tôi quỷ tôi thấy ông đó thành quỷ. Mà tâm tôi không có quỷ thì tôi thấy ông đó đang hoảng, thấy chưa? Một chút là thấy cái lặn hụp của mình chưa giải tỏa được. Cái sự lặn hụp của nội tâm người tu thiền chưa giải tỏa được, mới thấy cái trình trạng đó. Còn người thiền mà ổn định rồi thì nó thấy rõ ràng lắm. Nó thấy có sự uy nghi đang hoảng. Nó thấy có hào quang đang hoảng.

Cho nên, nhiều khi tôi cũng có cho các bạn, lấy cái tay từ ở ngoài đưa vô coi thử đựng cái điện tôi ở chỗ nào. Ngồi ở đây có thể thử liền, tắt quạt máy đựng thử coi.

Bạn đạo: Ở trên này có luồng điện đi học ... (nghe không rõ).

Thầy: Nó đâu có gì, bài học mới là cho mình tiến hóa. Tại vì mình thấy cái bài học đó là khó là mình chê bài học đó nữa làm sao mình tiến hóa.

Bạn đạo: Cái bài mà tôi lấy của ông Tám cho tôi bài. Tu mà trong nghịch cảnh, tu hoài tu không nổi.

Thầy: Tại vì mình không chịu học bài, không chịu trả bài thì cái bài nó dồn dập. Đó cái này là cái bài mới đây, hiểu thử dụng ý nó làm cái gì, mình đưa về cao siêu luận đàm đi. À ! Kết quả là con mình tốt. Mình chỉ cần phần hồn cho con mình thôi. Con mình học cái khổ, sau cái khổ là cái sướng, có cơ hội rồi, thấy không? Còn mình ở đây đang học cái khổ, mình sau này cũng đạt cái sướng. Khổ hạnh là bỏ tất, đâu có mất mát. Còn mình chu cha cái đó khổ quá tôi không chịu được. Mình lấy cái gì để giúp con mình ở sau này, thấy không? Lấy cái gì giúp cho nó tiến tới tự giác. Lấy cái gì giúp cho nó được tự hào sung sướng hơn. Mình không có khả năng, thấy không? Bởi vì, tại sao con tôi nuôi từ nhỏ tới lớn mà người ta đem làm như vậy. Đâu phải

tôi nuôi, quần chúng bá tánh đóng góp cho nó ngày nay nó có cái áo bận, có cơm ăn. Nó đã làm hết lúa nào đâu, mình dòm mình thấy rõ rồi. Mà nguyên năng của Trời đất đã giúp con tôi có cơ hội tiến hóa học hỏi cũng như tôi bây giờ. Tại sao tôi phải sợ nữa? Cho nó tiến hóa, nó có cơ hội, nó không mất cơ hội của nó. Cái khổ là cái tiến hóa của gia đình tôi, rất tốt, và trả nghiệp mau hơn hết, anh thấy không?

Nhiều khi anh bí nầy kia, kia nọ, nói chu cha Trời Phật cho con trả cho xong nghiệp, con đi. Nhưng mà cầu xin thì có nhưng mà mới có một hai việc thôi mà sợ, không có cái gì đáng sợ. Tại vì mình thẳng học trò lười, làm biếng, không chịu học thôi. Nếu anh chịu học thì ở chỗ nào cũng ngon, anh thấy không? Còn anh không chịu học thì ngay ở nhà anh, anh cũng lộn xộn. Vợ con, nghĩa là đều nghe lời anh mà hồi anh mát lên anh chửi nó hết, anh thấy chưa?

Đó cái đó mình phải thấy, mình phải thấy là mình không phải xứng đáng một học trò của quần chúng, nhơn loại. Bây giờ mình phải học, học lại bài học của nhơn loại để mình tiến cho nhơn loại thấy và đền ơn cho nhơn loại. Mình nghĩ cái vấn đề đó sâu rộng hơn, thấy không? Không sao hết. Bây giờ, anh nói thôi đi làm vậy nó chết đi. Thôi anh nuôi đi, anh nuôi thét ở nhà nó cũng chết hà, không ai bắt, không ai đựng, không ai làm gì, không có muối cắn, rồi nó cũng chết. Rồi hồi chớ anh cứu con anh chỗ nào? Anh phải cứu phần hồn. Mà anh muốn cứu con anh phần hồn là anh phải tu nhiều, nó ở trong nguồn gốc của anh ra, mà cái gốc của anh tốt thì cái cây có kết quả tốt. Anh phải tu thiệt nhiều thay vì anh nói chu cha, tôi than thở vô ích. Tôi, con tôi đi nhiều tôi còn phải thiền nhiều hơn để cho con tôi sáng suốt để giúp đời, đúng nguyện vọng của tôi. Con tôi thực thi một tình thương đạo đức rõ rệt cho quần chúng. Tôi phải tu nhiều hơn, sửa tâm sửa tánh, con tôi muốn được bình an vui khỏe sau khi nó tập luyện trở về gặp tôi. Mà tôi buồn rầu nghĩa là làm cho con tôi buồn rầu thêm. Bởi vì, luồng điện nó có quan hệ lẫn nhau, cha con nó có mật thiết lắm. Nhưng mà anh thanh nhẹ chừng nào thì con anh được sung sướng chừng nấy. Nhưng mà nó không thấy điều

đó, anh tưởng anh làm cái bánh con anh sung sướng đâu. Không!

Tôi đã nói hơi thờ anh nhẹ nhàng là anh thấy anh hạnh phúc. Đó là điển. Còn anh đương ngồi như vậy mà nó uất, nó sầm uất trong đầu óc, anh nặng ngực, anh đau có sung sướng. Đó là do đâu đem đến cũng không hiểu.

À! Cho nên nhiều người hỏi xưa đi coi thầy bói nói: Mả mồ ông bà cha mẹ chôn sai. Đó là cái chuyện không lành của người tiền kiếp mà để lại cho người sau phải động. Thì mình làm người cha mình thanh tịnh thì con mình phải sung sướng chớ. Mình cho nó cả vốn đời lẫn đạo. Đời là anh nuôi nấng nó từ nhỏ tới lớn rồi. Rồi đạo anh phải đem tâm tư thanh điển cho nó. Cái đó nó mới được, anh thấy không? Còn anh nói anh muốn giúp con, giúp cái gì bây giờ? Tôi nói anh nuôi nó trong nhà rồi cuộc nó cũng chết hà, làm sao đây. Cho nên nó không hiểu cái trường cửu và cái tạm bợ. Cái tạm bợ thì hai cái mình cũng làm, hai cái đều là chân lý hết. Mình làm, mình làm là mình có phận sự người cha nuôi tới mức đó thôi. Nhưng mà cái nuôi đó mình ý thức là tất cả quần chúng nhơn loại đã nuôi, thấy không? Bây giờ, quần chúng lại tiếp tục nuôi nó, mình cũng phải cho người ta tiếp tục nuôi để đóng góp cái luật vay trả, mình phải đưa tư tưởng lành cho nó sáng suốt hơn. Cái đó là phần giáo dục của mình. Người cha trách nhiệm nặng nhất là ở chỗ đó. Đừng có nghe nói thẳng con nói: Bây giờ tôi đi lính mà ông già tôi buồn râu làm nó mất tinh thần. Không được, gây cái bệnh hoạn cho nó, thấy không? Thì mình một người thất đức chớ không phải có đức, mình hại cho con mình. Mình lúc nào cũng vui vẻ tâm tư khuyên giải cho nó hiểu cái sáng suốt tình thương và đạo đức. Nó phải làm cái gì đúng để giúp đời. Ở chỗ nào cũng cơ hội giúp người hết thầy, người với người không mà làm sao không có cơ hội giúp người. Còn người thực thi đúng thì cái gì nó cũng sẽ tốt ở chung quanh nó. Mà người thực thi sai quấy thì cái gì tốt cũng trở nên xấu, thấy chưa? Thì cả cái điển nào cũng có cái xấu và cái tốt. Bây giờ, mình cố gắng mình thực thi tốt nhiều hơn thì cái xấu nó phải mất đi, anh thấy không? Cái đó là cái quan trọng. Nếu mà người tu không hiểu cái đó, mà cái đó là khí giới sắc bén nhất của đời lẫn đạo để đưa người tới tình thương và đạo đức. Mà không chịu làm là không được, ai làm cho mình bây giờ, thấy không?

Bạn đạo: Thưa ông Tám, Ngọc Hoàng Thượng Đế là đáng toàn năng hay là phải làm việc theo thiên cơ.

Thầy: Không có. Y là đáng toàn năng, nhưng mà y làm việc từ các giới, tất cả đều là y. Vua Diêm Vương cũng là y, mà ông Trần cũng là y, một cục cứt cũng là y, có gì đâu, thấy chưa? Nhưng người ta không hiểu. Ôi! Ngọc Hoàng có một, Cha Trời Mẹ Đất đã nói rõ hồi nào tới giờ có bao nhiêu đó thôi. Nếu không có y, không làm sao mà bày ra việc. Cái bài bản và đóng nhiều cái tuồng ở thế gian như vậy, và tuồng nào cũng có y hết trời, không có tuồng nào không có y, thấy chưa? Có hết. Khi mà chúng ta hiểu rồi, rồi chúng ta trở về với cái tiểu thiên địa này thì từ đầu chí chân đều có ta trong đây hết, anh thấy chưa?

Sự sáng suốt của mình là Ngọc Hoàng Thượng Đế của tiểu thiên địa này, chúa tể càn khôn này. Từ lỗ chân lông tới móng chân đều có sự can dự của ông hết, anh thấy không?

Đó khi mà hiểu rút trở lại cái này, cái phần thí nghiệm này thấy, thấy cái càn khôn vũ trụ, thấy rõ như ban ngày, quyền năng của ông. Bây giờ cái chân này muốn bỏ xuống thì ông không chịu bỏ thì không có làm gì bỏ được, thấy chưa? À! Nhưng mà nó đều sắp đặt trong cái cơ duyên thì giờ khắc sanh đều có hết, nghịch thuận có hết. Phần sáng suốt chỉ giữ cái công bằng mà thôi, giữ cái luật công bằng, thấy chưa?

Hỏi chớ anh sáng suốt như vậy mà anh để anh đau bao tử hay là anh nhức mỏi, ví dụ vậy đó. Nhưng mà trong này tại vì tội ở trong này nó có phần sáng suốt giáo dục nó, nhưng mà sự đòi hỏi nó quá nhiều thì nó phải dụng phải. Nó dụng phải rồi nó gì? Nó chán ghét. Chán ghét rồi nó gì? Nó sẽ buông bỏ cái tập quán đó. Buông bỏ cái tập quán đó thì bệnh hoạn đó không có tái phát nữa. Còn một ngày, một giờ nó chưa buông bỏ cái tập quán đó là cái bệnh hoạn nó phải tái phát luôn luôn, hiểu chưa.

À! Cho nên chủ nhơn ông nắm cái công bằng đó, nhưng mà cho nó hay rồi mà nó không làm thì nó phải chịu. Mà nó chịu rồi nó có tiến hóa không? Nó cũng tiến hóa nhưng mà chậm hơn. Còn nếu nó chịu liền thì nó lại mau hơn. Có hai lẽ lỗi.

Cho nên, của chúng ta đây, nhiều người bán tín bán nghi, chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ mà không chịu xét lấy mình. Chà! Ngọc Hoàng lớn, ông Phật lớn đủ thứ hết trời, rồi cuộc không xét mình. Bây giờ, mình xét thực chất của mình, mình là đáng toàn năng chớ gì nữa. Vô cùng tận là đáng toàn năng chớ

gì nữa. Còn không chịu xét cái thực chất của mình thì mình thấy mình eo hẹp và tự ghép mình vô trong cái bóng tối. Còn anh thấy thực chất mình là vô

cùng tận rồi thì mình cứ việc tiến chứ có gì đâu mà phải lo.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 4/12/1977)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

DU HÀNH ĐẠO PHÁP (tiếp theo)

(14-12 đến 26-12-2010)

...

14h30 chúng tôi về tới KS thời gian không có nhiều nên cả đoàn tranh thủ đi thăm cổng trời SaPa. 1 số anh em mới đi về không còn sức leo nổi nên đành đi dòng dòng ngắm chợ SaPa mua 1 vài thứ làm quà cho người thân, rồi tất cả trở về KS tắm thuốc bắc. Lần đầu tiên tôi được đắm mình trong 1 thùng thuốc lớn như vậy. Hơi nóng và mùi thơm của thuốc bốc lên. Ôi, sao mà phê quá đi.

Hoàng hôn buông xuống, chiều SaPa chỉ còn lại những áng sương mù đủ màu sắc, khi trắng, khi ngà ngà xanh đen bao phủ khắp mọi nơi, ngoài đường, trên cả các nóc mái nhà ngói đỏ. Ngồi trong phòng tôi thấy những hạt sương dày đặc nhỏ xuống khung cửa kính tạo thành những giọt nước y như ngoài trời có mưa vậy. Mà sao trong lòng cảm thấy ấm áp và hạnh phúc lạ thường.

Sáng 21-12 ngày thứ 2 chúng tôi sống trên đất SaPa và cũng là ngày chúng tôi sắp phải rời xa SaPa rồi. Sau khi điểm tâm buổi sáng xong tất cả chúng tôi ngồi lại với nhau để đàm đạo do Giang Thanh chủ trì. Chúng tôi trao đổi kinh nghiệm, củng cố niềm tin cho nhau giúp nhau vượt qua mọi thử thách trên con đường hành pháp để trở về nguồn cội. Tất cả đều thống nhất sẽ ra 1 cuốn lịch ngay trong xuân này mang đầy sắc thái và tinh thần Vô Vi.

14h30 chúng tôi tạm biệt SaPa mến yêu và thơ mộng về TP Lào Cai thăm gia đình chị Yên (BĐ người Hải Dương) mới lên đây lập nghiệp. Dù còn ở nhà thuê nhưng chị đón tiếp chúng tôi rất chân tình. Bữa cơm chiều nơi đây sao mà ngon đến vậy. Xa chị rồi mà hình ảnh và dư âm của buổi chiều hôm ấy vẫn còn lưu mãi trong tâm trí chúng tôi. Cảm ơn chị, cảm ơn người bạn Vô Vi.

19h chia tay chị chúng tôi lên xe trở về HN. Lại một đêm nữa chúng tôi không ngủ. Tôi cứ mở mắt thao láo ngắm nhìn cảnh vật núi non hùng vĩ của đất

nước mình. Nơi nào cũng giàu và đẹp. Những con người Việt nam cũng cần cù chịu khó, dãi nắng, dầm sương trồng cấy trên cả những ngọn đồi, ngọn núi xanh ngắt 1 màu cây trái....Vâng, chắc chắn Việt Nam sẽ là Thánh Địa của ngàn sau.

4h30 sáng ngày 22-12 chúng tôi về tới trụ sở Giác Thức HN Chúng tôi lên ngôi nhà thân yêu của mình một lần nữa trước khi trở về MN. Trời HN hôm nay còn lạnh lắm, thế mà các BĐ HN đã có mặt rất sớm để chuẩn bị bữa sáng và đồ ăn cho chúng tôi mang theo như trứng luộc, trái cây...Ôi thật là cảm động. Xin thành thật cảm ơn các bạn.

Nấn ná mãi tới 7h20 chúng tôi mới chịu rời xa nhau trong tình cảm nhớ thương vô hạn. Lúc này anh Chiến (TP.HCM) thay thế cho Vũ Hùng (ở lại HN). Như vậy số thành viên trong đoàn vẫn không thay đổi. Đi 12 về cùng 12 và dự định cũng đi trong 12 ngày. Đúng là Thập nhị nhân duyên đặc biệt của Vô Vi rồi.

Trên xe chúng tôi mở bài thuyết pháp của Thầy để lấy lại quân bình thanh tịnh. Sau đó “Cô giáo Trọn” cho cả đoàn học bài “Sám tu hành” của Thầy Tổ. Chúng tôi học rất nghiêm túc và thanh nhẹ. Càng học càng thấy sự siêu diệu của Tổ của Thầy và của bề trên. Ai cũng được những lời dạy bảo của Tổ, Thầy đúng với trình độ của mình. Tất cả đều cởi mở để hòa, để học hỏi lẫn nhau, xây dựng cho nhau. Đêm đó chúng tôi nghỉ tại TP Hà Tĩnh.

Lẽ ra sáng nay chúng tôi sẽ khởi hành từ 4h sáng để tranh thủ thăm quan động Thiên Đường ở Quảng Bình, song tự nhiên anh trưởng đoàn của chúng tôi bị tào tháo đuổi.

Thế là KH phải thay đổi. Đúng là đợt này Bề trên cho chúng tôi đi làm việc chứ không phải cho đi chơi rồi. Bởi vậy cứ mỗi khi có ý định vui chơi đâu đó là gặp trắc trở liền. Và những lúc như vậy chúng tôi đều thâm hiểu và không ai dám đòi hỏi gì thêm

nữa. Bởi thế 5h sáng chúng tôi mới tạm biệt Hà Tĩnh lên đường và 8h tới KS Thiên Phú. Cô chủ Anh Đào rất vui khi đoàn đã giữ đúng lời hứa là quay lại kiểm tra việc tu học giùm cô khi quay về. Cô đúng là có duyên với Vô Vi rồi, cô đã thực hành pháp môn và rất yêu quý nó. Chúng tôi chia tay cô trong tình thương tràn đầy hứa hẹn.

8h chúng tôi tới nhà anh Ba Tri ở TP. Đà Nẵng và từ đây chúng tôi rất vui được kết nạp thêm 1 thành viên nữa. Đó là nhạc sĩ Nhất Quỳnh anh mới ngộ pháp cách đây không lâu mà bữa nay đã nhất tâm buông bỏ tất cả để vô ĐĐ anh Thoại tu tịnh cho mau tiến. Thật hoan nghênh anh. Có thể nói đây là điều thành công lớn của anh Chiến. Nhìn dáng anh: một ông chủ thầu rất phong độ lẽ ra giờ này anh đang say sưa hưởng các món ngon vật lạ trong các nhà hàng KS. Nhưng không! Anh đã và đang xa rời nó, anh đang hưởng niềm vui trong những câu Lục Tự, niềm vui trong đường Đạo cùng chúng ta để tìm ra chân lý. Nhờ vậy anh đã cảm hóa được người bạn của mình là anh Nhất Quỳnh; một lãng tử đã từng tung hoành ngang dọc trong làng văn nghệ sĩ. Thế là đoàn chúng tôi mỗi ngày một mạnh lên, tinh thần văn nghệ càng thêm sôi nổi. Tối đó chúng tôi được thưởng thức món mì quảng rất ngon do chị Ba Tri đạo diễn. Sau đó chúng tôi về nghỉ tại KS Mango gần bờ biển, tiếng gió biển lại rì rào bên tai nghe thật là êm dịu tựa như tiếng mẹ ru con vậy, đã làm cho chúng tôi có một đêm ngủ thật là ngon.

6 h sáng chúng tôi ra biển tắm. Biển Nha Trang đã đẹp, biển Đà Nẵng lại càng đẹp hơn, bãi cát rất phẳng và thoải đều, sóng vừa phải và dịu êm nên chúng tôi ra được rất xa và cứ muốn được ngâm mình với biển lâu hơn nữa.

Dù rất thiết tha với biển nhưng chúng tôi không thể ở lâu hơn được nữa. Đúng 9h sáng chúng tôi trả phòng và tạm biệt TP. Đà Nẵng lên đường. Trên xe hôm nay không khí vui hẳn lên vì đoàn có thêm mấy ca sĩ. Anh Chiến, anh Lân có giọng ngâm rất hay. Đặc biệt là anh Quỳnh đang tranh giải nhất nhì với anh Việt. Không khí quá vui làm anh trưởng đoàn của chúng tôi cũng hết bệnh luôn. Còn cháu Hùng đang cảm cũng ráng trở tài mấy bài chứ nhất định không chịu thua. Ai cũng thấy chuyến đi này thật là tuyệt diệu.

Đường từ Đà Nẵng về Nha Trang rất xấu và phải qua nhiều đoạn đường quanh co uốn khúc. Thế mà bác tài của chúng tôi lái rất siêu, chạy liên tục mười mấy tiếng, chạy suốt buổi tối, quên cả bữa ăn chiều. Còn cả đoàn chúng tôi ăn chiều và ăn Nô en bằng

bánh đa trên xe. Chúng tôi hát, chúng tôi hò toàn những bài thơ ca Vô Vi, vang động cả không trung với những tiếng vui đùa rất hài hước làm bác tài cũng không nhịn được cười. Đúng là một ngày Nô en đáng nhớ. 23h30 chúng tôi về tới KS Đại Dương tại TP. Nha Trang và nghỉ đêm tại đó.

Sáng ngày 25-12 đúng 7h sáng chúng tôi lại tạm biệt TP. biển Nha Trang đi tiếp. 11h đoàn dừng lại TĐ Minh Hiệp Nhất của anh Hiệp tỉnh Ninh Thuận. Bữa còn ở HN anh đã gọi ĐT tha thiết mời đoàn khi về ráng ghé lại thăm con đường các anh đã làm xong và nhận lời cảm ơn của dân làng. Quả đúng như vậy, con đường vào nhà anh nay đã khác hẳn. Dân làng bà con nơi đây đã không phụ tấm lòng của anh em, mọi người đã tập trung công sức làm nên con đường nhanh rất đẹp. Thật không ngờ với số tiền nhỏ nhoi như vậy mà đoàn đã mang lại niềm vui cho biết bao người dân nơi đây. Anh Quỳnh và cháu Hùng vui quá thi nhau quay phim chụp hình con đường này.

Hợp rồi lại tan, 12h chúng tôi chia tay anh chị tiếp tục lên đường. Thời gian không còn nhiều không còn bao tiếng đồng hồ nữa chúng tôi sắp phải chia tay nhau để về với gia đình để tiếp tục làm tròn nhiệm vụ đời đạo của mình. Mỗi chúng tôi mỗi người đều có những tính cảm, những cảm nhận riêng của mình về chuyến đi xuyên Việt lần này. Cũng có những lúc chúng tôi chưa thật hiểu và thông cảm với nhau. Song càng về những ngày cuối chúng tôi đã thật sự hiểu và thông cảm với nhau, thương yêu và xây dựng cho nhau. Bởi vậy ai ai cũng cảm thấy rất vui và lưu luyến mong đợi sẽ có nhiều chuyến đi hạnh phúc như vậy.

Người chia tay với đoàn đầu tiên là anh Lân, anh là người lên xe sau chót và cũng là người rời xe trước tiên. Nhìn anh với dáng điệu của một người tu khô hạnh, tu chơn chánh, chúng tôi vô cùng cảm động. Hẳn trong anh còn nhiều điều trăn trở chưa thể nói hết. Chúng tôi sẽ luôn bên anh và chia sẻ với anh tất cả những gì có thể.

18h30 đoàn về tới Vũng Tàu - quê hương của chị Trọn, của anh Hai Đông và Hùng nhỏ. Chị Hai Đông đã nấu 1 nồi cháo ngon tuyệt để đón ông xã và anh em chúng tôi. Anh Hai năm nay đã xém tuổi thất tuần thế mà xuyên suốt 1 hành trình dài như vậy, anh vẫn là người khỏe mạnh, anh hơi ít nói nhưng rất khiêm nhường các bạn ạ. Phải chăng đó chính là hạnh đức của người tu. Vâng, anh đúng là anh hai của các em rồi. Tạm biệt anh chị chúng tôi trở về KS Anh Quân gần bờ biển để nghỉ. Từ Ninh

Thuận về đây chúng tôi đã liệng đồ lạnh vào 1 góc rồi. Bởi vậy chúng tôi mở tung cửa sổ để thường thức những cơn gió từ biển thổi vào. Ôi mới dễ chịu làm sao. Đúng là Vũng Tàu biển hát.

Sáng nay ngủ dậy chúng tôi phải thường thức một buổi tắm thật phê. Đúng là Bề Trên đã thường cho chúng tôi rồi. Trước khi tạm biệt Vũng Tàu chúng tôi đã ghé thăm gia đình chị Trọn và hỏi hướng cho ông xã của chị được về nơi thanh nhè. Nhìn chị có ai biết được chị đã sống một mình lặn lội nuôi con nhỏ và hết mình phụng dưỡng Cha Mẹ chồng đã 22 năm rồi đó. Đúng, chị đã tu, chị đang tu, và chị là người đang hạnh phúc nhất. Chúng tôi rất cảm phục chị. Chưa xa được Vũng Tàu chúng tôi còn đi tiếp tới thăm nhà Tuấn (một BD người HN) mới tậu 1 căn nhà rất đẹp mà cực rẻ. Có lẽ bề trên thấu hiểu được tấm lòng rộng mở của em nên đã chuyển cho em gặp may mắn đó. Tuấn nói từ nay BD có về TP biển VT cứ vô nhà em nghỉ không nề hà gì cả, em rất vui khi được BD ghé nhà... Cảm ơn em đã hết mình vì mọi người, vì Đạo pháp.

Đã đến đất Long Thành và đây rồi, một biệt thự tuyệt đẹp, đó chính là ngôi gia của anh Ba Tuấn. Được hân hạnh mời vô nhà chúng tôi tha hồ mà quây phá anh. Ôi, nhà anh đẹp quá, đúng là Thiên đàng tại thế rồi. Anh cũng không tiếc chúng tôi gì cả, có bao nhiêu trái mít chín anh hái hết xuống phát cho anh em. Phải chăng, tâm người tu là thế đấy.

Chia tay anh chúng tôi lại tiếp tục đi thẳng về Bình Dương trả anh trưởng ban tổ chức và 2 chị nuôi về với gia đình, lúc này đã là 15h, chúng tôi mới được ăn trưa và chị Tám đã đãi chúng tôi một bữa cơm thiệt ngon rồi mới chịu về.

Cuối cùng chỉ còn lại 6 anh em chúng tôi trở về TP là anh Từ, anh Việt, anh Chiến, anh Quỳnh, Hùng nhỏ và tôi. Đây là điểm xuất phát và cũng là nơi về sau chót. Cuộc vui nào rồi cũng có lúc tàn, hành trình nào rồi cũng phải có điểm dừng và kết thúc. Điều quan trọng là chuyến xuyên Việt lần này của chúng tôi đã thành công tốt đẹp trong niềm vui hân hoan của mọi người. Tất cả các thành viên đều đã hoàn thành tốt công việc của mình mà bề trên đã giao phó và khỏe mạnh bình an về đến nhà, có những người làm trong thâm lặng nào có ai hay. Đúng là một chuyến du hành Đạo pháp thật siêu diệu. Chỉ có những ai đi trong đoàn mới được chứng kiến và thấu hiểu điều đó. Còn trên trang giấy có khuôn khổ này làm sao diễn tả hết được bằng lời. Một lần nữa chúng tôi những người đi trong đoàn vô cùng cảm ơn bề trên, cảm ơn các BD Đức Quốc đã tạo cho chúng tôi có một chuyến đi đầy ý nghĩa và bổ ích như vậy.

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT - VẠN VẬT THÁI BÌNH

TP.HCM ngày 30-12-2010

Thanh Dũng kính bái

XUÂN HY VỌNG

Tác giả : TSP.

Trên mỗi con đường, dòng người xuôi ngược qua lại, hối hả với từng giọt mồ hôi cô đọng trên vầng trán hằn nổi suy tư căng thẳng trong nhịp sống của người dân thành thị; và mỗi góc phố một số người nhóm tụ buôn bán nhỏ những cành hoa mai thật lẫn giả, chen chúc nhau trong bầu không khí tán mạn của mùa xuân và như thế xuân lại trở về trên khắp mọi miền đất nước !

Trên đường mình chợt nghe tiếng hát thoang thoảng như thế này:

Đón xuân này anh nhớ xuân xưa

Hẹn cùng em khi gió giao mùa...

Rồi một giọng ca kinh điển vang lên theo âm nhạc đường phố:

Rời mùa xuân nào chùa bờ ngõ

Đón em đi trong áo quan tài...

Không biết mình nghe có đúng hay không, chứ bài hát này có dư âm sao mà rùng rợn quá.

Nhưng sự thật là vậy, cho dù xuân có đến hay đi, dù dòng người có còn đôn đáo xuôi ngược hay không, thì đường phố vẫn dần trôi theo tiếng vọng của thời gian trên dòng đời sinh ly tử biệt.

Mình nhớ lại trong đoạn băng Quang Vinh Thanh Nhẹ, Đức Thầy có giảng:

“Không có Tết Noel, Tết Tây hay Tết Ta gì hết, chỉ có cái Tâm mà thôi. Nếu Tâm của các bạn thanh nhẹ thì ngày nào cũng là ngày Tết.”

Ôi Chân lý thì bao la lớn rộng, nhưng gom gọn lại vào cái Tâm mà thôi !

Giáo pháp Thầy trao là phương pháp tu về Điển Quang cho nên mình phải cố gắng công năng hàm dưỡng gom tụ điển quang, mới dựa vào đó làm nền tảng soi rọi lại tâm hồn để tu sửa, chứ không có điển lực thì biết cái tâm ở đâu để nhìn mà nói ?

Sống là phải hy vọng và luôn luôn hy vọng, rồi một ngày nào đó trên tiến trình hành hương khó nhọc về nguồn cội đấng đấng xa xôi, trong số những người muộn màng cuối cùng bước vào ngưỡng cửa Vô Vi có chúng ta trong đó.

*Hãy đứng dậy lòng an vui hy vọng
Đường xuân này còn nhựa sống Vô Vi
Thăm tiến lên theo ánh sáng từ bi
Xuyên cõi thế từng bước đi định mệnh.*

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Xin các bạn đạo vui lòng hướng tâm cầu nguyện cho đạo hữu TRƯƠNG CHIÊU (tức bác hai Kim Lợi), sinh năm 1942, mất lúc 17h10' ngày 22/01/2011 (nhằm ngày 19 tháng Chạp năm Canh Dần), hưởng thọ 69 tuổi. Linh cửu sẽ được hỏa táng tại Đa Phước, huyện Bình Chánh vào lúc 07h00' ngày 26/01/2011 (nhằm ngày 23 tháng Chạp năm Canh Dần).

Kính chúc linh hồn bác Kim Lợi được siêu thăng về miền thanh nhẹ.

Tang gia đồng cảm tạ.

VN. 24-01-2011(TĐ. PN. Kính báo)

Kính Thông Báo: Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho thân phụ của bạn đạo Bùi Công – là Bác Bùi Hữu Trí, sinh ngày 7 tháng 6 năm 1933, mất ngày 25 tháng 1 năm 2011 dương lịch, tại phường Bình Trị Đông B, Quận Tân Bình, TPHCM, hưởng thọ 78 tuổi – sớm được siêu thăng tịnh độ.

Xin chân thành cảm ơn quý bạn đạo.

Thiên Đường Linh Tâm – Calgary - Canada

ĐÀN, HÁT

Tác giả: Khương bửu Võ

Khoảng năm 1990, Đức Thầy dạy tôi **tập thể dục bằng cách đưa hai tay trước ngực rồi dang ra** khi tôi đang ở thiền viện Vĩ Kiên, Cedarpines Park, CA. Đây là cách Đức Thầy thường tập khi tắm trong hồ bơi, kéo hai tay ra, vô.

Cách tập này giúp làm thẳng lưng. Chuyện lưng cong của tôi chắc đã có nhiều bạn đạo than phiền với Đức Thầy, nên hôm nay Đức Thầy mới truyền cho tuyệt chiêu này. Anh Đào Phát, cũng bị cong lưng, đang theo làm vệ sĩ cho Đức Thầy, chú ý rất kỹ để về tập!

Đến buổi trưa, bạn đạo chúng tôi họp nhau ở phòng thiền nam ca hát, có Đức Thầy ngồi kế bên. Tôi đệm guitar, anh Trần và vài bạn đạo hát bài Ô Hê mở đầu. Khi các bạn bắt đầu hát thì **tôi cảm thấy trước diễn ào ạt tràn vào người tôi**.

Tôi biết là Đức Thầy làm gì đó để dạy tôi là **khi bộ đầu có nhiều thanh diễn thì không nên đàn hay ca hát trước đám đông**.

Lúc đó, thiền đường Culver City của chúng tôi sáng tác được khá nhiều bản nhạc. Băng nhạc hát thử không thua gì băng nhạc thu thử của Mai An (từ Houston sang chơi).

Sau bài học “**dang tay hốt trước**” này, tôi dẫu luôn băng nhạc 3 bài hát thu thử và chấm dứt chương trình sáng tác chung với anh Nguyễn hoàng Long.

Tuy nhiên, cũng có một bài (bản Bước Lên Bậc Thang) được cô Bê nhờ một nhạc sĩ sửa lại cho chương trình thiền ca.

Giải thích: Bạn đạo có thể đàn hát lúc mới vào tu. Tuy nhiên khi có nhiều thanh diễn thì cần bớt lại.

KHÔNG CÓ SỐNG CHẾT

Khi gặp Đức Thầy tại thiền viện Vĩ Kiên khoảng năm 1989, Đức Thầy hỏi tôi:

- *Cô Hai lúc này khỏe không?*

Tôi đáp:

- *Cô Hai của con mất mấy năm rồi.*

Tôi chợt hỏi lại:

- *Chắc Đức Thầy có gặp bà phải không?*

Đức Thầy đáp:

- *Đối với tôi không có sống chết gì cả.*

Trước đó, tôi cư ngụ ở thiền đường Culver City, có lần cùng anh Nguyễn hoàng Long ăn tiệc Giáng Sinh ở nhà anh Trần về, nhìn hình tiểu thiên địa của Lục Tổ dán trên vách, tôi chợt thấy **một viên xanh lục (green) bao quanh bên ngoài**. Tôi sợ quá bèn gỡ ra đốt, và hơ lửa trên vách.

Trong buổi thiền tối, tôi được biết đó là Cô Hai của tôi, người đã cho tôi mượn sách Tôi Tầm Đạo do các bạn ở thiền đường Culver City xuất bản để tập thiền Vô Vi. Bà có quen Đức Tổ Sư khi còn sống. Khi Đức Thầy đến thăm gia đình tôi năm 1981/1982, bà cũng có đến nghe giảng.

Chắc Đức Thầy đã giúp dắt linh hồn của bà đi Côn Lôn Sơn như bác Thành (thiền đường Culver City) trước đây.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 18 tháng 06 năm 1972

Tâm tịnh tự tiến minh thế đạo
Thấp cao cao thấp chuyển ra vào
Điển thanh xét trước cùng thanh lý
Đắc pháp tự phân lý thấp cao

Tu hành xét thấy nhiệm màu
Điển đâu lại có kết tàu tiến thân
Tự minh mỗi phước mỗi phần
Tầng cao tầng thấp tự lần tiến tu
Tự lo xây dựng đắp bù
Tiền căn sai lạc sửa tu tiến lần
Giúp cho hồn vía tối cần
Quy nguyên chơn cảnh tránh phần hồi luân
Nguyện theo đóng góp hằng tuần
Khai thông thanh điển vượt tầng trước ô
Tình đời cao rộng hư vô
Tánh người eo hẹp lập mờ chôn thân
Thế gian tạo cảnh phước phần
Tự rồi tan rã chẳng mần được chi
Vì sanh vì tử tạm ghi
Thế tình là vậy có gì phải lo
Sanh ra tạm bợ bó gò
Đến khi bỏ xác so đo chẳng còn
Mong rằng thiên hạ vuông tròn
Sống sao hòa hợp khi còn như đi
Tình thương vẫn giữ gắng ghi
Giúp mình giải thoát ở đi một lòng
Thiên đàng địa ngục chuyển vòng
Sanh sanh hóa hóa tự phòng chuyển thân.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên